

Rechtskundig Weekblad

Vereeniging zonder winstgevend doel

Verschijnt elken Zondag

Abonnementsprijs : 100 fr. per jaar

Postcheckrekening N° 3185.22

Alle rechterlijke uitspraken, artikels en andere bijdragen, alsook boeken ter bespreking te zenden aan den secretaris-hoofdopsteller.

Mr RENE VICTOR

Italiëlei, 99, Antwerpen

Opgaaf betreffende intekening en adreswijziging, aanvraag van losse nummers en alle mededeelingen betreffende het beheer te zenden aan den secretaris-schatbewaarder

Mr JOHN STOCKMANS

Mechelsche Steenweg, 201, Antwerpen

20^e RECHTSKUNDIG CONGRES

Op 23 en 24 APRIL a.s. heeft te LEUVEN, op het Gerechtshof, samen met de overige Vlaamsche Wetenschappelijke Congressen, ook het 20^e Rechtskundig Congres plaats.
Ziehier het werkprogramma voor deze twee dagen.

Zaterdag 23 April, 15 uur.

Zittingzaal van de Burgerlijke Rechtbank van het Gerechtshof.

Critische beschouwingen over en voorstel van wijziging aan de wet van 20 Juli 1932 (Art. 212 en volgende B.W.) op de wederzijdsche rechten en plichten der echtgenooten.

Preadviseur : Mr R VAN LENNEP, advocaat te Antwerpen.

Zondag 24 April, 10 uur.

Zittingzaal van de Burgerlijke Rechtbank van het Gerechtshof.

Bij de 100ste Verjaring van het Nederlandsch Burgerlijk Wetboek.

1) Prof. Mr J.H.P. BELLEFROID, Nijmegen.

Het Nederlandsch Burgerlijk Wetboek van 1838 en Napoleons Code Civil.

2) Prof. Mr E. VAN DIEVOET, Leuven.

De wetenschap van het Burgerlijk Recht in Nederland en in België in de laatste eeuw.

3) Prof. Mr E.M. MEYERS, Leiden.

De Nederlandsche Jurisprudentie op het gebied van het Burgerlijk Recht, vergeleken met de Jurisprudentie in België en in Frankrijk.

De præadviesen van de te houden spreekbeurten verschijnen in het Rechtskundig Weekblad. Het Congres is enkel toegankelijk voor de leden van den Bond der Vlaamsche Rechtsgeleerden.

Bijdrage 20 Fr. (10 Fr. voor stagisten) bij voorkeur te storten op postcheckrekening Nr 22.60.00 (Bond der Vlaamsche Rechtsgeleerden, Brussel).

VEREFFENING VAN HET RECHT VAN VEROORDEELING OP DE INTERESTEN

Op de vonnissen en arresten houdende veroordeeling tot sommen en roerende waarden, wordt — luidens artikel 6 der besluit-wet nr. 291 van 31 Maart 1936 — het registratierecht van 2 t. h. verevend over het *bedrag in hoofdsom der uitgesproken veroordeelingen, met uitsluiting der gerechtelijke interesten en der onkosten*.

De toepassing van dezen regel lijdt niet de minste moeilijkheid in de eenvoudige gevallen waarin de rechter veroordeelt tot betaling eener vastbepaalde som en tot de wettelijke interesten op deze som te rekenen van den dag der dagvaarding.

Dikwerf, echter, begrijpt de veroordeeling — behalve de gewone gerechtelijke interesten — ook andere, *moratoire* of *compensatoire* interesten, of interesten krachtens overeenkomst. En dan stelt zich de vraag of deze interesten moeten aanzien worden als den aard deellende der «gerechtelijke interesten» welke aan de heffing van het evenredig recht ontsnappen.

Op het eerste zicht kan men geneigd zijn deze vraag bevestigend te beantwoorden, vermits het evenredig recht verevend wordt over het «bedrag in hoofdsom» der uitgesproken veroordeelingen, en men bezwaarlijk beweren kan dat het begrip «hoofdsom» eenigerlei interesten omvatten zou.

Doch, merken wij terstond op dat de bewoording «bedrag in hoofdsom», in den Vlaamschen tekst der besluit-wet, een gebrekkige vertaling is van de uitdrukking «*montant en principal*» (niet: *montant en capital*) uit den Franschen tekst. De basis voor de vereffening is dus niet het «bedrag in hoofdsom», maar wèl het «*principaal bedrag der veroordeeling*» of het «*hoofdzakelijk bedrag*».

Na deze terechtzetting, zien wij dat de besluit-wet van 1936 zich er niet toe bepaald heeft de belastbare basis te behouden zooals dezelve vroeger was, ter enkele uitzondering van de uitsluiting der gerechtelijke interesten en der kosten. Voorheen werd het recht verevend over het «kapitaal der sommen, de interesten en de geliquideerde kosten» (Frimairewet, art. 14, 10°). Die basis was gansch verschillend van de tegenwoordige en leent aldus niet tot vergelijking.

't Is dan uitsluitend in de nieuwe wetgeving

zelve dat we de beteekenis van het «*principaal bedrag der veroordeeling*» moeten trachten te vinden.

Wel schijnt deze bewoording nog buiten de idee van interesten te staan, doch zij is al veel minder volstrekt uitsluitend dan de officieele vertaling «bedrag in hoofdsom».

Door de aanwending van het juiste woord, echter, evenmin als in de fransche uitdrukking «*montant en principal*», vinden wij zonder meer de oplossing nog niet. Wij blijven staan voor de keuze tusschen deze twee uitleggingen:

— ófwel stelt de besluit-wet eerst den *regel* voorop, te weten, dat de vereffening uitsluitend over het «*principaal bedrag der veroordeeling*» geschiedt, — en duidt zij daarna de niet-belasting der gerechtelijke interesten en der kosten *ten exemplatieve titel* aan;

— ófwel bedoelt zij door het «*principaal bedrag der veroordeeling*» al de sommen welke geen gerechtelijke interesten en kosten zijn.

Ons erachtens bestaat de tegenstrijdigheid tusschen deze twee opvattingen echter méér in den schijn dan in de werkelijkheid. Het komt er vooral op aan, de juiste draagwijdte der bewoordingen «*principaal bedrag der veroordeeling*» en «*gerechtelijke interesten*» te omlijnen.

Vooreerst, de gerechtelijke interesten. Deze zijn een schadevergoeding. Er zijn twee soorten van schadevergoeding:

a) *moratoire* schadevergoeding, wegens vertoef in de uitvoering van verbintenissen welke vanaf hun oorsprong een geldsom tot voorwerp hebben;

b) *compensatoire* schadevergoeding, wegens iedere andere schade (niet-uitvoering of vertoef in de uitvoering van verbintenissen welke niet vanaf hun oorsprong een geldsom tot voorwerp hebben; misdrijven; oneigenlijke misdrijven). (De Page, *Traité Elém. de Droit Civil*, III, nrs. 99 en v., 139 en v.; - Kluyskens, *De Verbintenissen*, I, nrs. 74 en v.; - Dalloz, *Répert.*, v° *Prêt à intérêt et à usure*, nrs. 39 en v.).

De *gerechtelijke* interesten, nu, zijn geen derde soort interesten. Het zijn eenvoudig de interesten welke loopen vanaf den dag der dagvaarding voor de rechtbank. Zij zijn verschuldigd opdat de rechthebbende partij niet

lijden zou onder de onvermijdelijke traagheid van het gerecht. Doch, de oorzaak der schade, tot welker vergoeding deze interessen strekken, is dezelfde als deze welke tot *moratoire* of tot *compensatoire* schadevergoeding aanleiding geeft. De gerechtelijke interessen zijn in werkelijkheid niets anders dan de *vanaf den dag der gedingsinleiding voortgezette moratoire* of *compensatoire* schadevergoeding, volgens het vooropgestelde onderscheid. (De Page, op. cit., III, nr. 100). 't Zijn deze *beide* soort interessen, van zodra zij gerechtelijk zijn, welke de besluit-wet aan de belasting van het evenredig registratierecht onttrekt.

Wanneer wij nu de gerechtelijke interessen en kosten ter zijde laten, dan blijft nu de veroordeeling over, al hetgeen de rechter erkent verschuldigd geweest te zijn door de veroordeelde partij op 't oogenblik dat de zaak aan de rechtbank onderworpen werd.

Dit is, naar onze meening, hetgeen dient verstaan door «principaal bedrag der veroordeeling» dat de basis geeft voor de verevening van het recht van 2 t. h. (Verg. Schicks, V^o Jugement, nr. 200, laatste lid).

* * *

De *gerechtelijke* interessen zijn niet noodzakelijk *wettelijke* interessen, d. i. interessen welke tegen het wettelijk percent berekend worden (B. W., art. 1907). Zij kunnen ook bestaan in interessen welke tegen een hooger en voet of tegen een lageren voet verschuldigd zijn, bij voorbeeld in geval van bedrog of in geval van regeling bij een beding der overeenkomst; de rechter zou ze zelfs kunnen bepalen op een vaste som. Hetgeen de gerechtelijke interessen kenschetst, is dat ze de schade vergoeden voor het onuitgevoerd blijven van verplichtingen *vanaf den datum der dagvaarding voor de rechtbank*.

De *compensatoire* interessen welke de rechter toekennen zou op het bedrag eener *compensatoire* schadevergoeding, voor een periode welke de *dagvaarding voorafgaat*, zijn daarentegen geen gerechtelijke interessen. Zulke *compensatoire* interessen zijn eigenlijk maar de becijfering van een gedeelte der geheele *compensatoire* schadevergoeding, zooals dezelve op den dag der dagvaarding de alsdan bestaande schade vergoeden kon. (De Page, op. cit., III, nr. 100 bis).

* * *

In de vonnissen worden de interessen niet steeds, volgens hun soort, met hun eigen bena-

ming betiteld. Het spreekt vanzelf dat men, voor de verevening van het registratierecht, alleen den *werkelijke* aard der interessen beschouwen moet.

Voorbeeld. — Den 1 Juni 1936 heeft A aan B een som geleend voor één jaar, tegen een interest van 6 t. h., met beding dat deze interest zal gerekend worden tot den dag der terugbetaling. Bij exploit van 1 December 1937 dagvaardt A zijn schuldenaar voor de rechtbank, en bij vonnis van 1 Maart 1938 wordt B veroordeeld tot de terugbetaling der hoofdsom met de contractuele interessen aan 6 t. h. vanaf den 1 Juni 1936 tot den dag der aflossing van de hoofdsom.

Zal het registratierecht van 2 t. h. moeten verevend worden, niet alleen over de hoofdsom en de tot den dag der dagvaarding te berekenen interessen, maar ook over de interessen welke sedert de dagvaarding gelopen zijn?

Volgens de leer van M. De Page, die ons als de eenige gegronde toeschijnt, houden de «interessen krachtens overeenkomst» op met loopen, van zodra het kapitaal wedereischbaar is. Vanaf dit oogenblik kunnen enkel nog «*moratoire*» interessen verschuldigd zijn (De Page, op. cit. nr. 143).

De «interessen krachtens overeenkomst» zijn immers de vergelding voor het toegestaan gebruik van een geleend kapitaal. Wanneer de schuldenaar, na de wedereischbaarheid, het kapitaal niet terugstort, dan behoudt hij het gebruik ervan ten wederrechtelijken titel en dan berokkent hij daardoor een schade aan zijn schuldeischer, welke schade recht geeft op een *moratoire* schadevergoeding.

Vanaf den dag der wedereischbaarheid is er dus geen sprake meer van interessen «krachtens overeenkomst», maar wel van «*moratoire*» interessen; vanaf dezen dag gaat het niet meer om de vergelding voor het toegestaan gebruik van een kapitaal, maar om de goedmaking van een ingevolge niet-uitvoering der overeenkomst ondergane schade (1).

Het bedrag der *moratoire* schadevergoeding kunnen de partijen op voorhand bepalen. In de akten van geldleening wordt zulks gebruikelijk gedaan door het beding dat de interessen tegen het overeengekomen percent zullen loopen tot op den dag der aflossing van de hoofdsom. Zulke beding beteekent meteen dat de nalatige schuldenaar van rechtswege in gebreke zal zijn door

het enkel toekomen van den termijn van weder-eischbaarheid (B. W., art. 1139).

In het vooropgestelde voorbeeld, waar zulks het geval is, veroordeelt het vonnis tot de terugbetaling der ontleende hoofdsom en tot de betaling der interesten aan 6 t. h. vanaf den dag der ontleening tot dien der aflossing. Verkeerdelijk worden deze interesten zonder onderscheid «contractueel» geheeten. Zij zijn maar contractueel of «krachtens overeenkomst» tot den 1n Juni 1937, datum van wedereischbaarheid der geleende som. De vanaf dit tijdstip geloopte interesten zijn «moratoir», en deze moratoire interesten worden «gerechtelijk» vanaf den 1n December 1937, datum der dagvaarding.

De fiscale gevolgtrekking ligt voor de hand: het evenredig recht van 2 t. h. slaat niet op de sedert de dagvaarding (1 December 1937) geloopte interesten. Maar wij zullen hetzelfde verevenen over het bedrag der hoofdsom vermeerderd met de interesten welke vóór zelfden datum geloopte zijn: dit is het «principaal bedrag der veroordeeling», met terugwerking bepaald op den datum der dagvaarding.

* * *

Ten slotte, blijft ons nog de zeldzame onderstelling te beschouwen van een veroordeeling tot interesten welke werkelijk «krachtens overeenkomst» verschuldigd zijn, hetzij de veroordeeling tevens deze der hoofdsom omvatte, hetzij zij uitsluitend bedoelde interesten tot voorwerp hebbe.

Ons erachtens maken deze interesten deel uit van het principaal bedrag der veroordeeling: het zijn sommen welke tot uitvoering der overeenkomst verschuldigd zijn.

Voorbeelden: a) Iemand beweert een som van 10.000 frank van een ander ontvangen te hebben, niet ten titel van geldleening, maar ten titel van schenking. Een vonnis zegt dat het geld geleend werd en veroordeelt den ontleener tot terugstorting na den bij het contract overeengekomen termijn van vijf jaar en met betaling, intusschentijd, van den eveneens bij het contract overeengekomen interest tegen den voet van 6 t. h.

b) Een geldleener eischt 6 t. h. interest op een geleende som van 10.000 frank; de schuldenaar beweert maar 4 t. h. te moeten betalen. Een vonnis zegt dat de contractuele interest 6 t. h. bedraagt en veroordeelt den schuldenaar tot betaling ervan tot den datum van terug-eischbaarheid der hoofdsom.

Bij het eerste voorbeeld zouden wij het recht van 2 t. h. verevenen over de hoofdsom vermeerderd met het bedrag der interesten, bij het tweede voorbeeld over de interesten alléén. Doch de vraag stelt zich, tot welk tijdstip die interesten zullen gerekend worden.

Zoo men de berekening van de *moratoire* en de *compensatoire* interesten afsluiten moet op den datum der dagvaarding, dan is zulks omdat zij vanaf dit oogenblik «gerechtelijk» worden. Dit is het geval niet met de interesten welke, zooals in onze onderstelling, ook na de dagvaarding voort blijven loopen *krachtens en tot uitvoering der overeenkomst*.

Deze interesten, deel uitmakende van het principaal bedrag der veroordeeling, zou men dus in de basis voor de verevening van het recht van 2 t. h. moeten begrijpen voor gansch den termijn die loopen zal tot het tijdstip van eischbaarheid der hoofdsom.

Onder het regime der Frimairewet had het Bestuur echter beslist dat de interesten slechts tot den datum der gerechtelijke uitspraak moesten gerekend worden. Deze beslissing, genomen voor de «gerechtelijke interesten», leek ingegeven door volgende beschouwing, voorkomende in het «Journal de l'Enregistrement» van Frankrijk, onder nummer 5440: «Le droit proportionnel des jugements ou arrêts est dû sur les sommes dont ils portent condamnation; on ne peut prétendre que les intérêts échus postérieurement à leur date, doivent être ajoutés au capital, parce qu'ils n'ont pas reçu leur exécution dans le temps et que les intérêts courus depuis sont l'effet des condamnations; ce sont les droits auxquels les jugements et arrêts donnent ouverture à leurs dates qui sont dus, et que l'on peut exiger à quelque époque que les jugements ou arrêts soient soumis à la formalité». (Recueil Gén. de l'Enreg., nr. 541 en aanm.; - Schicks, v^o Jugement, nr. 200).

Wat de interesten «krachtens overeenkomst» betreft, kennen wij geen bestuurlijke beslissing. Logischerwijze moest, onder het beheer der Frimairewet, een gelijkaardige rede-neering tot een zelfde besluit leiden. En zoo men, onder de vroegere wetgeving, bedoelde interesten slechts berekenen moest tot den datum der gerechtelijke uitspraak, is er geen reden om dezelve voor een langere periode in aanmerking te nemen onder de nieuwe wetgeving: verre van de heffingsbasis uit te breiden, heeft de besluit-wet van 1936 dezelve vereenvoudigings-

halve ingekrompen, door de uitsluiting van sommige, vroeger belaste bijhoorigheden.

K. BERGE

Verificateur der Registratie
en Domeinen

(1) Wij zouden hier een vergelijking kunnen maken met een geëindigd en niet-vernieuwd huurcontract. Hetgeen de huurder betalen zal voor het gebruik dat hij van het gehuurde goed nog gehad heeft na het einde van zijn huurrecht, is geen «huurgeld» meer, maar een soort compensatoire schadevergoeding welke men «gebruiksvergoeding» noemt.

KRONIEK VAN HET NEDERLANDSCHE RECHTSLEVEN

December 1937 - Februari 1938.

Allereerst dient hier een gebeurtenis uit het juridische vereenigingsleven vermeld te worden, waarvan reeds uit mijn vorig overzicht had behooren te blijken, de vergadering van de Vereeniging voor Strafrechtspraak (welke vereeniging de meerderheid der leden van de rechterlijke macht omvat) op 13 November 1937, waar werd behandeld het onderwerp «analogische toepassing van strafbepalingen» (1). Het betreft hier een onderwerp, dat in de laatste jaren onder de Nederlandsche juristen groote belangstelling heeft genoten. Het geldende wetboek van Strafrecht huldigt, evenals die van de meeste andere landen, het beginsel «nullum crimen sine lege» (artikel 1, lid 1). Reeds sedert jaren had in het bijzonder Prof. Mr. B. M. Taverne, thans raadsheer in den Hoogen Raad, met groote kracht een gedeeltelijk loslaten van dit beginsel, in zooverre dat ook analogische toepassing van strafbepalingen mogelijk zou moeten zijn, bepleit. Het scheppen van deze laatste mogelijkheid bij de herziening van het Duitsche strafwetboek in 1934 heeft uit den aard der zaak belangstelling in ruimer kring voor het vraagstuk gewekt. Voor de boven genoemde vergadering waren prae-adviezen uitgebracht door Mr. B. V. A. Röling en schrijver dezes. Eerstgenoemde verdedigde de stelling, dat een zeer gematigde analogische toepassing van strafbepalingen ook zonder wetswijziging reeds toelaatbaar zijn zou en dat het ook niet wenschelijk was verder te gaan. Ondergeteekende daarentegen achtte analogie te verwerpen, maar verdedigde anderzijds de stelling, dat ook in het strafrecht bij de uitlegging van wetbepalingen het kennelijke doel van een voorschrift het van zijn bewoordingen behoort te winnen. Het debat was zeer levendig. Een stemming heeft niet plaats gevonden; van hen die het woord hebben gevoerd, gaf de meerderheid aan het tweede standpunt de voorkeur. Het belangrijkste resul-

taat van de discussie was wellicht, dat geen der sprekers het voor de oude, in de practijk stellig nog nawerkende leer van de geboden letterlijke uitlegging van strafbepalingen heeft opgenomen.

Uit de verslagperiode zelf behoort voor alles vermeld te worden de afkondiging op 21 Februari van de reeds in vorige kronieken besproken wijzigingen der Grondwet, die dus als «Grondwetsherziening 1938» bekend zal blijven.

De Nederlandsche rechtswetenschap leed een gevoelig verlies door het overlijden op 13 December van Mr. I. Henri Hijmans, van 1910 tot 1935 hoogleeraar in het Romeinsche recht te Amsterdam. Hijmans heeft niet alleen zijn eigenlijk vak met groote geestdrift gedoceerd en met een tweetal leerboeken (Romeinsch Zakenrecht en Romeinsch Verbintenissenrecht), die een sterk persoonlijk stempel dragen, verrijkt, maar tevens in verschillende redevoeringen voor een ondogmatische, zooveel mogelijk aan de behoeften der practijk aangepaste rechtsbeoefening gestreden en tenslotte ook aan de wetenschap van het internationaal privaatrecht belangrijke diensten bewezen, in den allerlaatsten tijd nog door zijn «Algemeene Problemen van Internationaal Privaatrecht».

Uit de rechtspraak dient in de eerste plaats te worden geciteerd het arrest van den Hoogen Raad n° 1108 (nummering Weekblad van het Recht en Nederlandsche Jurisprudentie) met uitvoerige noot van Scholten, dat een nieuwe wending beteekent in de interessante ontwikkeling, die het leerstuk der natuurlijke verbintenis in de laatste jaren doormaakt. In zijn arrest van 12 Maart 1926 had de Hooge Raad de destijds zeer opzienbarende en veel gecritiseerde beslissing gegeven, dat alle verplichtingen, die berusten op de voorschriften van de moraal en het fatsoen, natuurlijke verbintenissen zijn.

Wat krachtens een dergelijke verplichting was betaald kon dus niet worden teruggevorderd. Het arrest van 4 Mei 1932 voegde hieraan toe, dat wie zich uitdrukkelijk verbindt tot datgene, waartoe hij reeds op die wijze verplicht is, niet een schenking doet. Het thans gewezen arrest schijnt van een nog moeilijk geheel te berekenen reactie in de opvattingen van den Hoogen Raad te getuigen. In casu had een man een uitkeering toegezegd aan zijn schoonzuster, met wie hij in een ongeoorloofde verhouding had gestaan, waaruit eenige kinderen waren geboren. De man kwam deze toezegging niet na en de schoonzuster sprak hem in rechte aan. De gedaagde verweerde zich hiertegen, behalve met een ontkentenis van verschillende feiten met de stelling, dat, indien hij al de bedoelde toezegging gedaan zou hebben, dit een schenking zou zijn geweest en als zoodanig nietig wegens niet voldoening aan de voor die rechtshandeling vereischte vormen. Rechtbank en Hof achtten in hun overigens verschillende beslissingen een natuurlijke verbintenis en dus, aangenomen dat de toezegging gedaan zou zijn, een volwaardige verbintenis aanwezig. De Hooge Raad echter besliste in tegengestelden zin. Zou nu deze beslissing enkel hebben ingehouden, dat een verplichting van moraal of fatsoen in dit geval voor den gedaagde niet bestond, dan zou zij geen principieele beteekenis hebben. In de overwegingen van het arrest echter komen een tweetal zinsneden voor, die in de richting van een inperking van het wel zeer ruime begrip « natuurlijke verbintenis » uit het arrest van 1926 wijzen: « dat een verplichting, welke op voorschriften van moraal of fatsoen berust een natuurlijke verbintenis kan vormen » en « dat toch uit de gestelde feiten niet blijkt, dat de betaling waartoe de G. zich zou hebben verbonden dient tot herstel van eenig moreel of materieel nadeel door verweerster ter zake van handelingen door de G. geleden noch bedoelt een belooning te geven voor bewezen diensten... » Men zou geneigd kunnen zijn uit deze beide zinsneden te zamen af te leiden, dat de Hooge Raad alleen die verplichtingen van moraal als natuurlijke verbintenissen wil erkennen, die strékken tot vergoeding van toegebracht nadeel of belooning van diensten. Hierdoor zouden dus door de lagere rechtspraak reeds aanvaarde natuurlijke verbintenissen, zooals die tot het verstrekken van levensonderhoud, waar de wet daartoe niet verplicht (b.v. van een vermogen-

den broeder jegens een arme zuster) komen te vervallen. Scholten in zijn noot betoogt, dat een dergelijke beperking weinig redelijk zou zijn.

Naast dit arrest verdient, indien ik wel zie, nog slechts vermelding n° 141 (N. J. en W. 1938). In dit geval sprak de eischer de gedaagden, die een partij hout in het binnenland per schip voor hem vervoerd hadden, respectievelijk daarbij als expediteurs waren opgetreden, om schadevergoeding aan wegens het nat worden van dat hout tengevolge van het feit, dat het scheepspersoneel de dekkleden ervan had weggenomen om daarmee een tegelijk vervoerde, kostbare partij tabak tegen den regen te beschutten. Nu verjaart een dergelijke vordering volgens artikel 95 van het Wetboek van Koophandel door verloop van zes maanden, behalve « in geval van bedrog of ontrouw ». In dit geval was de vordering na meer dan zes maanden ingesteld. Rechtbank en Hof hadden het beroep van de gedaagden op deze verjaring verworpen op grond, dat het wegnemen van de dekkleden als ontrouw van het personeel van den vervoerder beschouwd moest worden en dat deze ontrouw met ontrouw van den vervoerder zelf en van den expediteur moest worden gelijkgesteld. Tegen deze laatste gelijkstelling kwam de expediteur in cassatie op, maar zonder succes. De annotator van het arrest, Meijers, neemt daartegenover een zeer critisch standpunt in. Wel kan het in het algemeen als een beginsel van ons recht gelden, dat de schuldenaar aansprakelijk is voor hen van wier diensten hij bij de nakoming van zijn verplichtingen gebruik maakt, en is eveneens door een vaste rechtspraak aangenomen, dat de wetenschap omtrent een of andere omstandigheid, bestaande bij hem die een ander bij een rechtshandeling vertegenwoordigt of bedrog door dien vertegenwoordiger gepleegd, ook voor dien ander gevolgen hebben, maar het is nog een stap verder om daaruit nu ook te besluiten, dat een verzwaarde of verlengde aansprakelijkheid op grond van ontrouw, bedrog, arglist of dergelijke nu ook geldt voor hem wiens personeel zich aan die vergripen heeft schuldig gemaakt.

G. E. LANGEMEIJER.

(1) Praeadviezen en vervolg van de discussie werden gepubliceerd in aflevering 1 van Deel XLVIII van het « Tijdschrift voor Strafrecht ».

RECHTSPRAAK

205

HOF VAN VERBREKING

1ste Kamer. — 10 Maart 1938.

Voorzitter : M. Goddijn.
 Verslaggever : M. Hodüm.
 O. M. : M. Gesché.

TAALGEBRUIK IN GERECHTSZAKEN. — ART. 65 DER WET VAN 15 JUNI 1935. — TAALGEBRUIK DOOR ADVOCATEN BIJ HET HOF VAN VERBREKING.

De rechtspleging voor het Hof van Verbreking dient te geschieden in de taal van de bestreden beslissing (art. 27 der wet van 15 Juni 1935).

Tot 15 September 1945 mogen de advocaten bij het Hof van Verbreking, benoemd vóór 1 Januari 1934, voor het opstellen van het rekest, waardoor de voorziening wordt ingeleid alsook voor het opstellen der memories, gebruik maken van de taal hunner keuze (art. 65 der wet van 15 Juni 1935).

In dit geval dient nochtans de overige procedure in het Nederlandsch te geschieden, en namelijk dient de voorziening door een Nederlandsch exploit beteekend te worden.

Een beteekening door middel van een Fransch exploit samen met een vertaling van dit exploit in het Nederlandsch is onvoldoende en bij gebrek aan oorspronkelijk Nederlandsch exploit van beteekening is de voorziening niet ontvankelijk.

Eagle Star t/ De Grave.

Het Hof,

Gehoord Raadsheer Hodüm in zijn verslag, en op de conclusiën van den heer Gesché, Eersten Advocaat Generaal;

Over het middel tot niet-ontvankelijkheid van de voorziening getrokken uit de nietigheid der beteekening:

Overwegende dat de zaak ingesteld werd vóór den vrederechter van het Kanton Boom op 26 Maart 1936 en dat het bestreden vonnis in het Nederlandsch is gesteld;

Dat, dienvolgens, naar luid van artikel 27 der wet van 15 Juni 1935 betreffende het gebruik der talen in gerechtszaken, de rechtspleging vóór het Hof van Verbreking in de Nederlandsche taal moet gevoerd worden;

Overwegende dat, gebruik makend van het vermogen hem toegekend bij artikel 65 derzelfde wet, de advocaat bij het Hof van Verbreking van de eischeres het verzoekschrift tot inleiding van de voorziening in het Fransch heeft opgemaakt;

Dat, niettemin, de rechtspleging vóór het Hof in 't Nederlandsch moest gevoerd worden;

Overwegende dat het verzoekschrift tot voorziening aan verweerder beteekend werd in de Fransche taal, doch dat, bij Fransch exploit van beteekening gevoegd werden een vertaling van het verzoekschrift alsook een stuk betiteld «vertaling-bekendmaking van verziening in verbreking», het-

welk de deurwaarder heeft geteekend «voor eens-luidende vertaling»;

Overwegende dat dit laatste stuk slechts een vertaling uitmaakt en er uit niet blijkt dat de deurwaarder een speciaal en oorspronkelijk exploit aan verweerder zou «beteekend» hebben in de Nederlandsche taal; dat dusdanig exploit niet kan vervangen worden door een enkele vertaling van den inhoud van een nietig en vruchtloos exploit van beteekening zijnde het exploit van beteekening in het Fransch gesteld, en des te min dat de deurwaarder de zoogezegde «vertaling-bekendmaking» niet heeft geteekend noch aanzien als zijnde een exploit;

Overwegende dat het stuk waarvan kwestie, dus niet beantwoordt aan de voorwaarden vereischt bij artikel 8 alinea 2 der wet van 25 Februari 1925 voor de beteekening van het verzoekschrift tot verbreking en die dezelfde zijn als deze voor de exploten van dagvaarding voorgeschreven;

Dat artikel 27 der wet van 15 Juni 1935 niet nageleefd is geworden en dat de voorziening dus niet ontvankelijk is;

Om die redenen,

Verwerpt de voorziening; verwijst eischeres in de kosten en in de vergoeding van 150 fr. jegens den verweerder.

206

HOF VAN VERBREKING

2de Kamer. — 8 Maart 1938.

Voorzitter : M. Soenens.
 Verslaggever : M. De Wilde.
 O. M. : M. Gesché.

BESCHADIGING VAN STRAATNAAMBORDEN. — OVERTREDING WET TAALGEBRUIK IN BESTUURSZAKEN DOOR OVERHEID. — ONVERSCHILLIG BIJ TOEPASSING ART. 526 S.W.B.

Bij beschadiging van straatnaamborden dient art. 526 van het Strafwetboek toegepast zelfs wanneer het mocht vaststaan dat deze borden aangebracht werden door het bevoegd bestuur in strijd met de bepalingen der wet van 28 Juni 1932 op het taalgebruik in bestuurszaken.

De burgers hebben geen individueel recht op de toepassing van deze wet en de miskennis van haar voorschriften door het bestuur kan geen aanleiding geven tot betwisting voor de rechterlijke macht.

Grammens en Cons. t/ O. M.

Het Hof,

Gehoord Raadsheer De Wilde, in zijn verslag

en op de conclusiën van den heer Gesché, Eersten Advocaat Generaal;

Overwegende dat de voorzieningen samenhangend zijn, dat ze dienen samengevoegd;

I. — Wat de voorziening aangaat ingediend door Lancsweert.

Overwegende dat bestreden arrest bij verstek is uitgesproken geweest jegens eischer, dat, op den datum der voorziening dat arrest nog vatbaar was voor verzet; dat het dus geen eindarrest was; dat daaruit volgt dat de voorziening niet ontvanke-lijk is;

II. — Wat de voorzieningen aangaat ingediend door Grammens en De Clerck;

Omtrent het eenig middel: schending: 1) van artikels 97 der Grondwet; 163 en 176 van het Wetboek van Strafvordering 141, 470 van het Wetboek van Burgerlijke Rechtspleging; 1317, 1319, 1320, 1322 van het Burgerlijk Wetboek; 2) van artikels 526 van het Strafwetboek; 6 § 3 en 1-1° van de wet van 28 Juni 1932 op het gebruik der talen in bestuurszaken, zoodat de straatnaamborden aan de voorschriften van voornoemde wet van 28 Juni 1932 niet beantwoordende, van de bescherming der wet, voortspuitende uit artikel 526 van het Strafwetboek, niet genoten; dat de vernieling of beschadiging van een tot algemeen nut dienend voorwerp door de overheid in schending met de wet aangebracht niet strafbaar is, omdat geen enkele bevoegde overheid dat voorwerp mocht aanbrengen;

Overwegende dat artikel 526 van het Strafwetboek de vernieling of de beschadiging straft van voorwerpen bestemd tot het algemeen nut en opgericht door de bevoegde overheid of met haar machtiging;

Overwegende dat de straatnaamboorden welke eischers in verbreking beticht waren te hebben vernield of beschadigd, voorwerpen tot het algemeen nut bestemd uitmaken, waarvan het plaatsen in de bevoegdheid van de gemeenteoverheid ligt;

Overwegende, daarenboven, dat de burgers op de naleving van de in het middel herinnerde voorschriften der wet van 28 Juni 1932, geen individueel recht hebben, en dat, bij gevolg, de miskenning van die voorschriften, door het bestuur geen aanleiding zou kunnen geven tot betwisting voor de rechterlijke macht; dat het middel dus niet gegrond is;

En overwegende dat de bestreden beslissing werd geveld op een rechtspleging in dewelke de substantieele of op straf van nietigheid voorgeschreven rechtsvormen werden nageleefd en dat de uitgesproken veroordeelingen overeenkomstig de wet zijn;

Om deze redenen,

De voorzieningen samenvoegende, verwerpt ze; verwijst eischers in de kosten.

207

HOF VAN BEROEP TE BRUSSEL

10e Kamer. — 7 December 1937.

Voorzitter : Mr R. Heyse, raadsheer.

Bijzitters: Mrs P. Mechelynck en F. Van Dijk, raadsheeren.

O. M. : Mr F. Van der Perren, adv. gen.

Pl. : Mr Edg. Van Dessel.

BESCHADIGING STRAATNAAMBORDEN.

De macht der bevoegde overheid is onafhankelijk van het naleven van de taalwetten in bestuurszaken.

Bijzondere personen mogen zich niet de macht aanmatigen om bestuurlijke tekortkomingen terecht te brengen.

O. M. t/ Grammens Fl., Lancsweert J., en De Clerck A.

Aangezien de straffelijkheid der aangehaalde feiten niet betwist wordt;

Aangezien de bevoegdheid der bestuurlijke overheid, het is te zeggen, de macht om daden van bestuurlijken aard te verrichten en beslissingen van denzelfden aard te nemen, onafhankelijk is van de uitvoering van maatregelen die volgens betichten, tegen de taalwetten in bestuurszaken zouden indruischen;

Dat het grondbeginsel van overheid ongeschonden blijft ondanks de onregelmatigheden die in de toepassing der bestuursbeschikkingen kunnen voorkomen;

Aangezien art. 107 der Grondwet hier dus niet in aanmerking komt;

Aangezien in geen geval kan geduld worden dat bijzondere personen uit eigen beweging zich de macht zouden aanmatigen bestuurlijke tekortkomingen te recht te brengen;

Aangezien derhalve de bestanddeelen van de betichting vereenigd zijn;

Aangezien ten rechte het eerste vonnis verzachtende omstandigheden aangenomen heeft en wat betreft de betichten Lancsweert en De Clerck de ten uitvoerlegging der toegepaste straf gedurende drie jaar opgeschorst heeft;

Aangezien de straffen aan de drie betichten toegepast rechtmatig en billijk zijn;

Beslissende op tegenspraak jegens Grammens, De Clerck en bij verstek jegens Lancsweert;

Bevestigt het bestreden vonnis.

Vlaamsche Juristen

Abonneert U op

**RECHTSKUNDIG
WEEKBLAD !!!**

208

CORRECTIONEELE RECHTBANK TE BRUSSEL

21e Kamer. — 16 Oktober 1937.

Voorzitter : Mr J. Van den Berghe, ondervoorzitter.
 Bijzitters : Mrs J. Valentin en L. Holvoet, rechters.
 O. M. : Mr W. M. Weemaes, subst. proc. des Kon.
 Pl. : Mrs Edm. Van Dieren en Edg. Van Dessel.

BESCHADIGING STRAATNAAMBORDEN.

De overheid blijft niet minder bevoegd omdat zij de taalwetten niet nastreeft; deze niet-naleving betreft enkel de bestuurlijke overheid.

Zaak Edingen. O. M. t/ Grammens.

Zaak St Joost ten Noode. O. M. t/ Grammens,
 Declerck, Lanxweert, enz

Aangezien de vertaling van de betichtingen ten laste van den beklaagde gelegd, niet overeenkomt met de officieele vertaling die luidt als volgt:

1°) te Edingen, kanton Edingen, op 9 Januari 1937 :

a) negen straataanwijzingsplaten bestemd tot het algemeen nut en door de bevoegde overheid en met hare machtiging opgericht, vernield, omgeworpen, verminkt of beschadigd te hebben;

b) met samenhang :

1) kwaadwillig twee wettig aangeslagen plakbrieven te hebben afgetrokken of gescheurd;

2) steenen of andere harde lichamen, of andere voorwerpen die kunnen bevuilen of beschadigen, tegen het gemeentehuis der stad Edingen te hebben geworpen;

2°) met samenhang :

a) te Edingen, kanton Edingen, op 12 Januari 1937, kwaadwillig twee aangeslagen plakbrieven te hebben afgetrokken of gescheurd;

b) te Mark, kanton Edingen, op 19 Januari 1937 kwaadwillig twee wettig aangeslagen plakbrieven te hebben afgetrokken of gescheurd;

c) te Lettelingen, kanton Edingen, op 19 Januari 1937, kwaadwillig twee wettig aangeslagen plakbrieven te hebben ofgetrokken of gescheurd.

Aangezien dus de vertaling van de betichtingen op deze wijze hoeft gedaan te worden;

Aangezien de Regeering bij K. B. van 11 September 1935, heeft beslist dat in de stad Edingen volgens de laatste volkstelling de meerderheid der inwoners meest Nederlandsch spreekt;

dat aldus de processen-verbaal in de stad Edingen in het Nederlandsch dienen gesteld te worden, op straf van nietigheid, en deze van ambtwege door de rechtbank wordt uitgesproken volgens art. 40 van de wet van 15 Juni 1935;

Aangezien de politiekommissaris van Edingen volgende processen-verbaal in het Fransch opstelde:

nummer 5 van 9 Januari 1937

» 13 » 9 »

» 16 » 11 »

» 7 » 12 »

» 9 » 13 »

» 14 » 23 »

» 17 » 31 »

» 37 » 10 April 1937.

dat ook de processen-verbaal der Rijkswacht te Edingen, nummers 216 en 225, in het Fransch werden gesteld en derhalve nietig zijn;

Aangezien de stoffelijkheid der feiten, aangehaald in deze processen-verbaal, niet betwist is door den beklaagde, behalve het feit voorzien sub nr 1° b 2; dat aldus, de niet-betwiste feiten als bewezen gehouden moeten worden;

Aangezien nochtans de beklaagde beweert dat de beschadigde opschriften en berichten niet door de bevoegde overheid opgericht werden omdat de teksten er op voorkomende, een onwettelijk karakter hebben;

Aangezien de noodige en voldoende bestanddelen, die de betichting uitmaken, de volgende zijn: de vernieling, de omverping, de vermindering en de beschadiging van voorwerpen bestemd tot het algemeen nut en door de bevoegde overheid of met hare machtiging opgericht;

Aangezien ter zake deze voorwaarden vereenigd zijn; dat niet betwist kan worden dat de wegwijzers aangesteld werden door de gemeenteoverheid die daartoe gemachtigd was;

dat verder niet kan betwist worden dat de wegwijzers en plakbrieven aangesteld werden door de gemeenteoverheid;

Aangezien het feit dat openbare besturen op onregelmatige wijze de taalwetten zouden toepassen, slechts de administratieve overheid betreft en niet kan leiden tot de afschaffing van hunne bevoegdheid.

209

CORRECTIONEELE RECHTBANK TE LEUVEN

13 November 1937.

Voorzitter : Mr V. Maes.

Bijz. : Mrs F. Simons en J. Van der Veeren, rechters
 O. M. : Mr F. Van Orlé, subst. proc. des Konings.
 Pl. : Mrs F. Collin en Edg. Van Dessel.

BESCHADIGING STRAATNAAMBORDEN.

De onregelmatige toepassing der taalwetten is eene administratieve aangelegenheid, welke buiten de bevoegdheid der rechtbanken valt. Het behoort niet aan bijzonderen in stede der openbare macht op te treden.

O. M. t/ Smeets, Nechelpuut, Van de Weerdt, enz.

Aangezien de beroepen regelmatig zijn;

Aangezien de verjaring der openbare actie gestuit geweest is door de dagvaarding van 6 Aug. 1937;

Aangezien het vaststaat en, dat de betichten zijnde op heeter daad betrapt, niet loochenen dat zij de Franschse teksten der straatnamen hebben besmeurd met verf;

dat zij echter beweren het recht te hebben zulks te doen om wille dat de tweetalige straatnaamborden wederrechtelijk zijn behouden geworden op de straten in strijd met de voorschriften der wet van 28 Juni 1932 op het gebruik der talen in bestuurszaken;

dat deze borden niet geplaatst werden door de bevoegde overheid en dat in elk geval zij met geen kwaad opzet hebben gehandeld maar enkel met het inzicht de wet te doen eerbiedigen;

Aangezien het zonder belang is na te gaan of ja dan neen het gemeentebestuur der stad Leuven inbreuk heeft gepleegd op de voorschriften der wet van 28 Juni 1932 voornoemd met de straatnamen, wettelijk geplaatst, te laten bestaan met tweetalige aanduidingen;

Aangezien de bewering dat de openbare besturen op onregelmatige wijze de taalwetten zouden toepassen slechts de administratieve overheid aangaat en de kennis ervan buiten de bevoegdheid der rechtbanken valt; dat trouwens het aan de bijzonderen niet behoort van instelle der openbare macht op te treden;

Aangezien de redenen van verweer der betichten niet aan te nemen zijn, immers, het is ontegensprekelijk waar dat de bewuste straatnaamborden zijn geplaatst geworden op de straten der stad door de gemeentelijke overheid tot het openbaar nut en het is evenveel zeker dat betichten met die aanduidingsplaten gedeeltelijk te besmeuren met verf deze beschadigd hebben;

Aangezien art. 526 van het Strafwetboek geen bijzonder inzicht vergt;

Aangezien de betichten er niet onwetend van konden geweest zijn dat de straatnaamborden geplaatst zijn geworden door de daartoe bevoegde overheid;

dat ze dienen moesten tot het algemeen nut der bevolking, dat aldus het kwaad inzicht bewezen is en alzoo de bestanddeelen van het misdrijf voorzien door art. 526 van het Strafwetboek vereenigd zijn;

Alle tegenstrijdige besluiten afwijzende en beslissende ten gronde...

de rechtbank houdt het vonnis van den eersten rechter goed wat de toegepaste straf tegen ieder betichte aangaat en veroordeelt de betichten hoofdelijk tot de kosten.

Wanneer volgens het nieuw art. 241 B. W. de tusschenkomst van een pleitbezorger niet meer vereischt is in een procedure van echtscheiding, geldt zulks enkel voor de hoofdvordering alsook voor de voorloopige maatregelen die moeten getroffen worden en voor de bijkomstige vorderingen die dienen te worden opgelost tegelijkertijd met de hoofdvraag in den loop van ditzelfde geding.

Er dient echter een pleitbezorger aangesteld te worden bij het inleiden van een afzonderlijke procedure tot het bekomen van het onderstandsgeld voorzien door art. 301 B. W. wanneer zulks gebeurt als afzonderlijke actie nadat de echtscheiding reeds uitgesproken is geworden.

Chauveau t/ Compeers.

Aangezien beroeper voorhoudt dat de bepaling van art. 2 van het Koninklijk Besluit van 7 Februari 1936, luidens hetwelk de tusschenkomst der pleitbezorgers in zake echtscheiding vrij is, in onderhavig geval toepasselijk is;

Aangezien het vaststaat dat de wijziging, die het Koninklijk Besluit van 7 Februari 1936 aan artikel 241 van het Burgerlijk wetboek brengt een uitzonderingsbepaling daarstelt, gezien het verslag aan den Koning N° 300, Staatsblad van 7 April 1936, uitdrukkelijk aanstipt dat de regeering het niet gemeend heeft (aan den Koning) een nieuwe uitbreiding van dien maatregel te moeten voorstellen voor de rechtspleging in zake scheiding van tafel en bed;

Aangezien daaruit blijkt dat de tusschenkomst van een pleitbezorger niet kan vereischt worden in een procedure waarvan de echtscheiding de eenige vordering uitmaakt; dat diezelfde rechtsregel geldt voor de voorloopige maatregelen die moeten getroffen worden en voor de bijkomende vorderingen die ingeleid worden en dienen opgelost te gelijker tijd met de hoofdvordering tot echtscheiding of in den loop van ditzelfde geding;

Aangezien de vraag gegrond op Art. 301 van het Burgerlijk wetboek, en welke beroepene aan den eersten rechter afzonderlijk voorlegt zich, noch als een onderdeel, noch als de uitvoering van een eisch tot echtscheiding voordoet inderdaad deze eisch is ingediend nadat de echtscheiding tussen partijen toegelaten en uitgesproken is geweest; 't is te zeggen wanneer de eerste rechter de bevoegdheid niet meer bezat om over de hoofdvraag tot echtscheiding te oordeelen;

Aangezien zulksdanige vordering als een hoofdeisch moet aanzien worden welke aan de regelen van het gemeen recht onderworpen is (Cass. fr. 10 mars 1891 Sirey 1891 I. 358): en dit, alhoewel dergelijk eisch steunt op de echtscheiding, vermits deze laatste slechts als een vereischte aangaande de ontvankelijkheid van die vraag voorkomt;

Om deze redenen.

Het Hof, ontvang het beroep, zegt het ongegrond, bekrachtigt het bestreden vonnis;

Kosten van beroep ten laste van beroeper.

211

RECHTBANK VAN KOOPHANDEL TE KORTRIJK

1e Kamer. — 3 Juli 1937.

Pleiters : Mrs Roelandts, De Pesseroey, Van Tieghem.

I. WISSEL. — TER INNING AAN BANK OVERGEMAAKT. — EIGENDOM.
 II. WISSEL. — TER INNING AAN BANK OVERGEMAAKT. — VORMVOORWAARDEN.
 III. WISSEL. — DISKONTEERING. — VOORBEHOUD VAN BETALING. — ONTBINDENDE VOORWAARDE, — GEVOLG.

- I. *Wanneer een wisselbrief aan een bank overgemaakt wordt ter inning, is de bankier een mandataris die den eigendom van den wissel niet verwerft.*
 II. *Het overmaken van een wissel «ter inning» kan geschieden, hetzij uitdrukkelijk ofwel door het vermelden op den titel zelf van de woorden «ter inning» ofwel door een afzonderlijke akte, hetzij stilzwijgend wanneer het spruit uit de omstandigheden dat degene die den wissel aan de bank overmaakte het eigendomsrecht heeft willen behouden.*
 III. *Wanneer de diskontatering van een wissel door een bank geschiedt onder voorbehoud van inkasseering, komt een voorwaardelijke schuld tot stand en is het krediet slechts voorwaardelijk verleend. De tegenboeking is in dit geval de bestatiging in de boeken van de toepassing der ontbindende voorwaarde onder partijen bedongen. Zij sluit echter niet de vernietiging van de overdracht in zich.*
Na boeking bezit de bankier, houder van den wissel geen rechtsvordering meer tegen den afgever, daar hij het voorwaardelijk krediet, dat hij gegeven had als tegenwaarde van den wissel vernietigd heeft. De rechtspraak neemt nochtans aan dat de bankier, zelfs nog na de tegenboeking mag optreden tegenover de andere ondertekenaars van den wissel — de afgever dus alleen uitgezonderd.

R. q.q. t/ F. C. F.

Aangezien de vraag strekt tot de betaling van 7.341,80 Fr. fr., voor slot van loopende rekening tusschen partijen;

Aangezien verweerster Kredietbank in vrijwaring geroepen wordt ;

I. Wat verweerster in hoofddorde betreft :

Aangezien op 11 October 1933, Delvenne, die in loopende rekening was met de Filatures et Corderies des Flandres, een wissel trok, groot 7.341,80 frank op verweerster, deze so mvertegenwoordigende het saldo zijner loopende rekening in Fr. fr.;

Aangezien de verval vastgesteld was op 31 October 1933 ;

Aangezien deze wissel op orde der Bank voor Handel en Nijverheid te Moeskroen geschapen werd ;
 Aangezien door draagster aangeboden, hij geprotesteerd werd bij gemis aan betaling op 3 November 1933 ;

Aangezien verweerster zich immers niet akkoord verklaarde nopens het bedrag en op 5 November 1933 twee checks zond voor slot van rekening, voor

een respectievelijk bedrag van 3.816,85 Fr. fr. en 938,60 Belg. fr.;

Aangezien verweerster, Bank voor Handel en Nijverheid, in wiens plaats Kredietbank opkomt, welke de Bank voor Handel en Nijverheid vervangen heeft, na onderhandeling de twee checks in den wissel aan verweerster Filatures et Corderies des Flandres afleverde, mits overhandiging van een check van 6.527,20 Belg. fr. groot ;

Aangezien verweerster beweert dat de vraag tegenover haar ongegrond is, daar de betaling van November 1933 werd gedaan en aanvaard door de bank voor slot van rekening ;

Aangezien dit stelsel geen steek houdt ;

Aangezien door het trekken van den wisselbrief, trekker een betrokkene lastgeving geeft de vermelde som te betalen in handen van drager ;

Aangezien in geval van niet akkoord, betrokkene het recht heeft den wisselbrief — wanneer de aanvaarding verplichtend is — te aanvaarden voor het erkende bedrag (art. 8 wet van 20 Mei 1872 art. 15) en ook de wisselbrief gedeeltelijk te betalen, voor het erkende gedeelte, zonder dat drager een gedeeltelijke betaling zou mogen weigeren (art. 46 wet van 20 Mei 1872) ;

Aangezien drager geen lasthebber is van trekker en dus het recht niet heeft eene gedeeltelijke betaling te aanvaarden en trekker te ontlasten voor de totale schuld. Dat dit zooveel te meer het geval is, wanneer drager enkel trekker gekrediteerd heeft voor het werkelijk ontvangen bedrag ;

Aangezien verweerster «Filatures et Corderies des Flandres» beweert dat het debetsaldo van hare rekening bij Delvenne niet hooger was dan het door haar erkende bedrag ;

Aangezien hierover een deskundig onderzoek der boekhouding heeft ingesteld te worden ;

Aangezien de rechtbank ook ambtshalve dit onderzoek mag bevelen ;

II. Wat verweerster in vrijwaring betreft :

Aangezien eischer beweert dat de bank op 13 October 1933 Delvenne krediteerde op zijn «compte spécial francs belges» met 7.336,30 fr., zijnde 7.341,80 fr. (bedrag der wissels in franche munt) min de inningskosten en Delvenne op zelfde rekening gedebiteerd heeft op 16 November 1933 voor 7.369,90 fr., zijnde 7.341,80 fr plus protestkosten en eindelijk Delvenne gekrediteerd heeft op 22 Januari 1934 met 6.526,90 fr. remise chèque, zijnde de betaling gedaan door de Filatures et Corderies des Flandres aan advocaat Herbert ;

Aangezien volgens stelsel van eischer, verweerster Kredietbank de eigendom van den wisselbrief zou verloren hebben door het feit dat zij het bedrag ervan gedebiteerd had na protest op de bankrekening Delvenne Belgische franken op 15 November 1933 ;

Aangezien twee vraagstukken hoeven onderzocht te worden, eerst of verweerster Bank voor Handel en Nijverheid als eigenaarster van den wissel mocht handelen, het tweede indien zij door de tegenboe-

king (contre-passation) eigendom van den wissel verloren heeft ;

Wat het eerste punt betreft :

Aangezien een wisselbrief kan aan drager overgemaakt worden 't zij bij de schepping, 't zij bij rugteekening, om een drievoudige reden ;

Aangezien trekker of houder bij het overmaken ofwel de eigendom heeft willen overzetten, ofwel de wisselbrief als pand overgemaakt heeft, of eindelijk hem overgemaakt heeft ten titel van lastgeving om het bedrag er van te innemen ;

Aangezien de lastgeving uitdrukkelijk mag gegeven worden 't zij op den titel zelf, b. v. door de woorden «waarde ter inning» «valeur en recouvrement», 't zij door een afzonderlijke akte, gewoonlijk het bordereel van ontvangst ; ofwel nog stilzwijgend kan gegeven worden, wanneer het spruit uit de omstandigheden zelf dat trekker en houder, bij het overmaken de eigendom van den wisselbrief hebben willen bewaren ;

Aangezien in zake de wisselbrief op order der bank geschapen werd en haar afgeleverd ;

Aangezien zulke overdracht kan gedaan worden op verschillende wijzen, 't zij ter inning, 't zij ter diskonttering ;

Aangezien wanneer de wissel overgemaakt wordt ter inning (à l'encaissement) de bankier een mandataris is en de eigendom van den wisselbrief niet verwerft ;

Aangezien in geval van diskonttering, de bankier eigenaar wordt van den wissel ;

Aangezien diskonttering geschiedt zal 't zij per kas, 't zij per rekening ;

Aangezien wanneer de wissel per kas gediskonteerd wordt, bankier «in specie» de waarde er van betaalt, mits aftrek van agio en kosten ;

Aangezien de diskonttering bij middel van inschrijving op rekening ofwel zonder beperking geschiedt zal, en dan wordt het krediet aan afgever onmiddellijk verleend, zoodanig dat bankier gehouden wordt door een zuivere schuld, ofwel geschiedt die inschrijving met eene beperking, betrek hebbende op de betaling van den wissel, door betrokkene, b. v. door de woorden «sauf encaissement», «sauf bonne fin», «onder voorbehoud van inkasseering» en in dit geval komt er eene voorwaardelijke schuld tot stand en het krediet is maar voorwaardelijk verleend ;

Aangezien de tegenboeking in dit geval de bestatiging is in de boeken der toepassing der ontbindende voorwaarde onder partijen bedongen (Piret, Compte Courant, bl. 278 — Namur, Code de Commerce révisé, bl. 610 — Falloise, Ouverture de Crédit, lb. 21 — Thallor, Dr., commerce, nr 1667 — Beroep Brussel, 29 October 1932, B. J. 1933, kol. 154; Verbreking, 6 Juni 1935, J. C. F. nr 5555; Verbreking, 6 Juni 1935, J. C. F. nr 5556; Beroep Gent, 25 Nov. 1933, J. C. F. 1933, nr 5356);

Aangezien na tegenboeking, bankier houder van den wissel tegen afgever (remettant), geen akte meer bezit, daar hij het voorwaardelijk krediet, dat hij gegund had, als prijs van den wisselbrief vernietigd heeft (Handelsrechtbank Luik, 26 Oogst 1886, Cloes et Bonjean 1887. I. XXXV, 380);

Aangezien nochtans de rechtspraak algemeen aanvaardt dat houder, zelfs na tegenboeking, nog handelend mag optreden tegenover de andere onder-teekenaars van den wisselbrief — buiten afgeven van den wissel — onderteekenaars welke elkheellijk borg staan voor de betaling (Beroep Gent, 30 Jan. 1884 Pas. II. 146) ;

Dat dit stelsel gewettigd wordt om reden, dat de tegenboeking de vernietiging is in de boeken van het voorwaardelijk toegestaan krediet, om reden der toepassing der ontbindende voorwaarde, maar geenszins de vernietiging is van de overdracht (Beroep Gent, 30 October 1873);

Aangezien uit het bundel tot nog toe niet kan vastgesteld worden, hoe de overzetting van den wissel geschiedt is ;

Dat het deskundig onderzoek hierop zal dragen ;

Om deze redenen :

De Rechtbank, alle verdere besluiten verwerpende :

Benoemt in hoedanigheid van deskundige den heer Georges Vauterin, boekhouder, wonende Kanaalstraat, 37, te Kortrijk, die partijen zal onderhooren, alle inlichtingen zal inwinnen, de boekhouding zal nazien der partijen en in een met redenen omkleed verslag :

1. het saldo der loopende rekening van de Filatures et Corderies des Flandres bij Delvenne zal vaststellen op 11 Oktober 1933, zooals het spruit uit de stukken en boekhouding der partijen.

2. zal zeggen of de wisselbrief, groot 7.341,80 Fransche franken, getrokken door Delvenne op de Filatures et Corderies des Flandres, op order van de Bank voor Handel en Nijverheid, op 11 Oktober 1933 door de bank genomen werd ter inkasseering of ter diskonttering en in dit laatste geval, hoe die wissel gebeurlijk geboekt en tegengeboekt werd in de rekening. De gebeurlijke elementen zal laten uitschijnen waaruit zou blijken dat de bank zich aanzag als eigenaarster van den wissel, als niet en onder meer indien bij de ontvangst Delvenne gedebiteerd werd van het diskonto of agio.

Zegt dat deskundige zijn verslag zal sluiten met de wettelijke eedformule.

Zegt dat hij zijn verslag zal neerleggen binnen de drie maanden na aanvaarding zijner zending.

Kosten voorbehouden.

Verzendt de zaak ter zitting van den eerstkomenden gemeenen oproep.

Abonneert U op "Rechtskundig Weekblad" !

WETGEVING

KONINKLIJK BESLUIT van 16 Maart 1938 oprichting van een Koninklijke Vlaamsche Academie voor wetenschappen, letteren en schoone kunsten van België.

VERSLAG AAN DEN KONING

Sire,

Sinds verschillende jaren houdt het academisch vraagstuk de aandacht van de Vlamingen gaande. Herhaaldelijk heeft de regering den wensch ontvangen dat, naast de «Académie royale de Belgique», die in 1772 werd gesticht, wetenschappelijke korpsen zouden tot stand komen die, met dezelfde bevoegdheden bekleed, het Nederlandsch zouden gebruiken voor hun besprekingen en uitgaven.

Het oogenblik is gekomen om aan dit belangrijk vraagstuk een oplossing te geven die, zonder aan de belangen van de wetenschap afbreuk te doen, rekening houdt met de wettige verlangen van het Vlaamsche volk.

De studiën, waartoe dit vraagstuk aanleiding heeft gegeven, de herhaalde raadplegingen die nuttig werden geacht, hebben ons in staat gesteld de oplossing te vinden, waarvan wij de eer hebben hierna de draagkracht aan te toonen.

Vooreerst dient er op gewezen dat de huidige inrichting van de «Académie royale de Belgique» dateert van 1845. Te dien tijde heeft men er naar gestreefd aan de Vlaamsche letteren, waarvan de ontluiking te recht de aandacht van de regering had getrokken, een blijk van erkenning te schenken. Maar in de praktijk heeft de taak van de klasse der letteren er zich op dat gebied bij bepaald, merkwaardige handschriften betreffende de middeleeuwsche Vlaamsche letterkunde uit te geven, welke uitgaven trouwens groote diensten hebben bewezen aan de Nederlandsche taalkunde, die er thans nog de verdiensten van waardeert.

De «Académie royale de Belgique» heeft onder haar leden verdienstelijke vertegenwoordigers van de Vlaamsche kunst en wetenschap geteld. Bij meer dan één gelegenheid heeft zij in haar uitgaven en in hare vergaderingen blijk gegeven van de belangstelling welke zij voor het Nederlandsch gevoelt, maar zij is niet bij machte geweest op de Vlaamsche kultuur een diepen invloed uit te oefenen. Het verlangen om deze kultuur te bevorderen heeft in 1886 aanleiding gegeven tot de oprichting van een Vlaamsche Academie voor taal- en letterkunde.

Zoo pas had het officieel middelbaar onderwijs een gedeeltelijke vervlaamsching ondergaan. Het hooger onderwijs werd nog bijna uitsluitend in het Fransch gegeven. Aan onze universiteiten werden dus nog geen geleerden opgeleid die bekwaam waren de wetenschap in de taal van het Vlaamsche land te verspreiden.

Maar sinds de vervlaamsching van het middelbaar onderwijs in het Vlaamsche land, sinds de oprichting van de Vlaamsche universiteit te Gent, sinds de splitsing van de universiteit te Leuven en de inrichting van Nederlandsche lessen aan de universiteit te Brussel, werd de toestand volkomen gewijzigd en is de noodzakelijkheid van een Vlaamsche wetenschappelijke academie meer en meer gebleken.

Gelet op deze noodzakelijkheid en ten einde de beoefening van de wetenschap, de letteren en de schoone

kunsten in het gansche land te bevorderen, hebben wij de eer aan Uwe Majesteit voor te stellen om, naast de «Académie royale des sciences, des lettres et des beaux-arts de Belgique», een academie op te richten die zich van het Nederlandsch zou bedienen voor haar besprekingen en haar uitgaven en die heeten zou «Koninklijke Vlaamsche Academie voor wetenschappen, letteren en schoone kunsten van België».

De nieuwe academie zou ingedeeld zijn in drie klassen: de klasse der wetenschappen, de klasse der letteren, der morele en Staatkundige wetenschappen en de klasse der schoone kunsten.

De benoeming van de eerste tien leden van ieder der drie klassen zou door den Koning geschieden. De academie zou zichzelf, door achtereenvolgende verkiezingen, aanvullen tot het cijfer van twintig leden, binnen den tijd dien zij daarvoor zelf geschikt zou achten.

Een voorloopig bestuur zou insgelijks door den Koning worden aangewezen; de academie zou tot de definitieve verkiezing van haar bestuur overgaan zoo- dra de twee derden van haar leden zouden benoemd zijn.

Na de oprichting van de Koninklijke Vlaamsche Academie voor wetenschappen, letteren en schoone kunsten van België, verdient het aanbeveling de zaak voor de wetgevende macht te brengen opdat deze de academie met een begroting en de burgerlijke rechtspersoonlijkheid zou begiftigen en nauwkeurig alle maatregelen zou treffen, waardoor de academie in de gelegenheid wordt gesteld haar taak naar behooren te vervullen.

Ziedaar, Sire, de te nemen schikkingen om een vraagstuk op te lossen dat, zooals wij het reeds gezegd hebben, in ruime mate de intellectueele toekomst van België aanbelangt.

Wij zijn overtuigd dat zoo deze schikkingen worden aangenomen en volledig toegepast, aan het land, in alle opzichten, de grootste dienst zal worden bewezen door dien, zonder eenig voorbehoud, een beroep wordt gedaan op de edelste en meest belanglooze werkzaamheden van onze natie.

KONINKLIJK BESLUIT

LEOPOLD III, Koning der Belgen,

Aan allen, tegenwoordigen en toekomstenden, Heil.

Willende een nieuw blijk geven van Onze hooge bezorgdheid voor al wat kan bijdragen tot het aanmoedigen van de beoefening der wetenschappen, letteren en schoone kunsten in het land;

Overwegende dat hun ontwikkeling zou bevorderd worden door de oprichting van een Vlaamsche Academie voor wetenschappen, letteren en schoone kunsten;

Overwegende dat tengevolge van de vervlaamsching van het middelbaar onderwijs en het hooger onderwijs in het Vlaamsche deel van het land, het Nederlandsch meer en meer wordt gebruikt voor de uitgaven aan de wetenschappen, de letteren en de schoone kunsten gewijd;

Op de voordracht van Onzen Ministerraad,

Wij hebben besloten en Wij besluiten:

Artikel 1. Er wordt te Brussel een Koninklijke Vlaamsche Academie voor wetenschappen, letteren en schoone kunsten van België opgericht.

Art. 2. De Koning is de Hooge Beschermmer van de Koninklijke Vlaamsche Academie voor wetenschappen, letteren en schoone kunsten van België.

Art. 3. De academie is ingedeeld in drie klassen :

a) de eerste klasse (klasse der wetenschappen) houdt zich speciaal bezig met de wis- en natuurkundige wetenschappen, alsmede de natuurwetenschappen;

b) de tweede klasse (klasse der letteren en der moreele en Staatkundige wetenschappen) houdt zich bezig met de geschiedenis, de oudheidkunde, de oude en de moderne letterkunde, de wijsbegeerte en moreele en Staatkundige wetenschappen;

c) de derde klasse (klasse der schoone kunsten) houdt zich bezig met de schilderkunst, de beeldhouwkunst, de graveerkunst, de bouwkunst, de muziek, alsmede de kunstgeschiedenis en de kunstkritiek.

Art. 4. Ieder klasse bestaat uit twintig leden.

Zij telt bovendien ten hoogste vijftig buitenlandsche leden en vijf binnenlandsche corresponderende leden.

Art. 5. De benoemingen behooren aan ieder van de klassen waar plaatsen opengevallen zijn.

Art. 6. Om werkend of corresponderend lid te worden, moet men Belg zijn of de Belgische naturalisatie bekomen hebben, gunstig aangeschreven staan en een belangrijk werk betreffende de werkzaamheid van de klasse geleverd hebben.

Art. 7. De benoemingen van de leden worden aan de goedkeuring van den Koning onderworpen.

Art. 8. Iedere klasse mag het vijfde gedeelte van haar leden onder de leden van andere klassen kiezen.

Art. 9. Alle lid der academie dat ophoudt in België gehuisvest te zijn, verliest zijn titel en neemt dien van buitenlandsch lid aan.

Art. 10. Iedere klasse benoemt jaarlijks haar bestuurder. De bestuurder is niet onmiddellijk herkiesbaar; hij wordt een jaar voor zijn indiensttreding benoemd, gedurende dit jaar draagt hij den titel van onder-bestuurder.

Art. 11. De Koning benoemt jaarlijks tot het voorzitterschap een der drie bestuurders

De academie wordt door haar voorzitter en haar vasten secretaris vertegenwoordigd.

De voorzitter roept de bestuurscommissie op en zit ze voor.

Art. 12. De bestuurder heeft de algemeene leiding van de klasse; hij zit er al de vergaderingen van voor.

Hij stelt de agenda van iedere vergadering vast, tenzij deze door de klasse zelf opgemaakt werd.

Art. 13. De academie kiest onder haar werkende leden een vasten secretaris. De kandidaturen moeten bij den voorzitter van de academie, door ten minste drie leden, worden ingediend. Deze zal ze aan de drie klassen, drie maanden voor de verkiezing bekend maken.

De vaste secretaris wordt bij geheime stemming en bij volstreekte meerderheid verkozen en zijn benoeming wordt aan den Koning onderworpen.

Art. 14. De vaste secretaris is belast met het voeren der briefwisseling van de academie.

Art. 15. De vaste secretaris woont al de vergaderingen van de klassen bij. Hij heeft alleen stemrecht in de klasse waarvan hij lid is

Hij houdt het notulenboek, teekent de processen-verbaal met den bestuurder der klasse, houdt toezicht op het verzenden en de ontvangst der handschriften, kunstwerken en proeven.

Iedere klasse mag aan den vasten secretaris een

van haar leden toevoegen voor de uitvoering van werken welke een bijzondere bevoegdheid vereischen.

Art. 16. Wanneer de vaste secretaris verhinderd is de vergadering bij te wonen, wordt hij door een lid, dat de klasse aanwijst, vervangen.

Indien hij tijdelijk zijn bestuurswerkzaamheden niet kan vervullen, wordt hij vervangen door een van zijn medeleden, dat de bestuurscommissie aanwijst. Deze aanwijziging reikt echter niet verder dan de eerste algemeene vergadering, die ze vernieuwen kan.

Art. 17. Iedere klasse maakt haar huishoudelijk reglement onder koninklijke goedkeuring op.

Art. 18. De Koning vaardigt een algemeen reglement uit.

Hieraan kunnen slechts eens in het jaar en wel in de algemeene vergadering der drie klassen, waarvan hierna sprake, wijzigingen worden toegebracht.

Deze wijzigingen moeten de instemming van $\frac{2}{3}$ der aanwezige leden bekomen. Zij worden aan de goedkeuring van den Koning onderworpen.

Art. 19. Iedere klasse moet eens per maand vergaderen; de leden van de andere klassen mogen de vergadering bijwonen en er een lezing houden, maar niet meestemmen.

Iedere klasse houdt bovendien jaarlijks een openbare vergadering, door haar bestuurder voorgezeten en waarin verslag wordt gedaan van haar werkzaamheden, en de toegekende prijzen worden uitgereikt.

De twee andere klassen van de academie wonen deze openbare vergadering bij.

Iedere klasse mag het publiek tot haar vergaderingen toelaten en neemt te dien aanzien al de schikkingen welke ze wenschelijk acht.

Art. 20. Jaarlijks houden de drie klassen, in de maand Mei, een vergadering om samen de gemeenschappelijke belangen te regelen.

Een buitengewone algemeene vergadering zal plaats hebben telkens als twintig leden van de academie het schriftelijk aanvragen.

Art. 21. De begrotingen van de drie klassen worden opgemaakt door een bestuurscommissie, samengesteld uit :

De drie in dienst zijnde bestuurders en de drie onderbestuurders; drie vertegenwoordigers, een per klasse, en den vasten secretaris. De drie vertegenwoordigers der klassen worden in Januari voor een jaar benoemd en zijn niet onmiddellijk herkiesbaar.

Zoo het noodig blijkt, wijst de klasse plaatsvervangende leden aan, wier mandaat zoolang zal duren als noodig is om aan iedere klasse haar volledige vertegenwoordiging te verzekeren.

De bestuurscommissie beheert al de stoffelijke belangen van de academie. Zij alleen dient bij den Minister de voorstellen in betreffende het personeel, dat onder haar hooger toezicht staat.

Zij beschikt over de lokalen der academie.

De brieven uitgaande van de academie worden door den vasten secretaris onderteekend. Deze heeft de bestuursdelegatie en al de bevoegdheden door het huishoudelijk reglement der bestuurscommissie voorzien.

Art. 22. De voornaamste uitgaven van de academie zijn :

1° Verhandelingen;

2° Verslagen der vergaderingen, waarin vooral de mededeelingen en lezingen voorkomen;

3° Jaarboeken.

Art. 23. De bibliotheek, het archief en de verzamelingen zijn het gemeenschappelijk bezit der drie klassen en staan onder het bijzonder toezicht van de commissie waarvan sprake in artikel 21.

Art. 24. Vorenstaande bepalingen maken de organieke statuten uit; ze kunnen alleen veranderd worden in een algemeene vergadering en met de instemming van de drie vierden der aanwezige leden. Elke verandering wordt aan de goedkeuring van den Koning onderworpen.

Overgangsmaatregel.

Art. 25. De eerste tien leden van de drie klassen van de Koninklijke Vlaamsche Academie voor wetenschappen, letteren en schoone kunsten van België worden door den Koning benoemd.

De academie zal zichzelf door achtereenvolgende verkiezingen aanvullen binnen den tijd dien zij daarvoor zelf geschikt acht.

Het voorloopig bestuur wordt door den Koning aangewezen; de academie zal tot de definitieve verkiezing van haar bestuur overgaan zoodra de twee derden van haar leden benoemd zijn.

Art. 26. Onze Minister van Openbaar Onderwijs is belast met de uitvoering van dit besluit.

Gegeven te Brussel, den 16 Maart 1938.

WETSVOORSTEL nr 68 betreffende de tijdelijke herziening en de verbreking van handelshuurovereenkomsten.

Verslag namens de Commissie voor de Justitie, uitgebracht door den heer Maes.

Mevrouwen, Mijne Heeren,

De wet van 31 December 1936 betreffende de tijdelijke herziening en de verbetering der handelshuurovereenkomsten is niet meer van kracht, van 1 April 1938 af.

Uw Commissie had te beraadslagen over de wenselijkheid eener nieuwe verlenging.

De eerste wet, desaangaande uitgevaardigd, dagteekent van 5 Augustus 1933. Zij schenkt aan ieder handelaar, die oordeelt dat de door hem betaalde huurprijs te hoog is, gezien de economische omstandigheden, het recht aan den Vrederechter de vermindering er van aan te vragen.

Het zal nuttig zijn den stand der wetgeving desbetreffende nader toe te lichten en een korte samenvatting te geven der beide wetten en beide Koninklijke besluiten die deze toestanden beheerschen.

a) Wet van 5 Augustus 1933.

a) Beoogt de huurovereenkomst afgesloten vóór 1 Januari 1932;

b) Inleiding der vraag binnen zes maanden;

c) De rechter bepaalt desgevallend naar billijkheid de vermindering van den huurprijs;

d) De toegestane vermindering is toepasselijk op de huurovereenkomsten die betrekking hebben op het tijdperk van 1 April 1933 tot 1 April 1935.

b) Koninklijk besluit van 18 Maart 1935.

a) De gevolgen der vonnissen, bij toepassing der wet van 5 Augustus 1933, alsook deze der akkoorden krachtens deze wet tot stand gekomen, worden verlengd tot 1 April 1936;

b) Een nieuwe termijn van drie maanden wordt verleend aan den huurder om die huurprijsvermindering aan te vragen;

c) De huurovereenkomsten vóór 1 Januari 1934 afgesloten vallen onder toepassing der wet.

c) Koninklijk besluit van 9 Maart 1936.

Verlengt, tot 1 Januari 1937, het uitwerksel der akkoorden of der uitspraken krachtens de wet van 5 Augustus 1933 verkregen.

d) Wet van 31 December 1936.

a) Verlengt, tot 31 Maart 1937, het uitwerksel der akkoorden of der uitspraken verkregen krachtens de wet van 5 Augustus 1933 of het Koninklijk besluit van 18 Maart 1935;

b) Machtigt den rechter den huurprijs te herzien op aanvraag van den huurder;

c) De rechterlijke uitspraak is toepasselijk op de huurovereenkomsten die betrekking hebben op het tijdperk gaande van 1 April 1937 tot 1 April 1938.

Aan Uw Commissie werd een wetsvoorstel onderworpen, uitgaande van den heer Baillon. Het strekt tot het behoud, gedurende een tijdperk van nog één jaar, van de huurprijsvermindering door de Rechtbanken toegestaan, ingevolge de wet van 31 December 1936. De heer Baillon acht het onlogisch van den huurder, in 1938, de betaling te eischen van een huurprijs welken hij volgens een gerechtelijke uitspraak niet kon betalen in 1937. De economische toestand immers, zegt hij, is bij het begin van dit jaar slechter dan begin 1937.

Alvorens zich uit te spreken, nam uw Commissie inlichtingen nopens het werkelijk nut dat het voorstel Baillon kan hebben. Welnu, uit de inlichtingen, verstrekt door de heeren Procureurs-Generaal, blijkt dat het aantal aanvragen ingeleid ingevolge artikel 2 der wet van 31 December 1936 voor gansch het Rijk, 246 bedraagt.

Op die 246 ingeleide aanvragen, werden er 103 door dagvaarding gevolgd; 28 gaven aanleiding tot gerechtelijke uitspraken die de vermindering handhaafden en 23 gaven aanleiding tot gerechtelijke uitspraken die den huurprijs verhoogden.

Hieruit volgt dat de tekst door den heer Baillon voorgesteld en houdende dat de rechterlijke uitspraak automatisch zou toegepast worden op de huurovereenkomsten die betrekking hebben op het tijdperk gaande van 1 April 1938 tot 1 April 1939, ten slotte de gedachte van den heer Baillon niet trouw weergeeft. Hij wil immers het behoud, gedurende een nieuw tijdperk van één jaar, van de verminderingen door de verhuurders of door den rechter toegestaan.

Het toepassingsveld van dit wetsvoorstel met automatische uitwerking is te beperkt. Het komt ongepast voor, in dien zin een nieuwe wet voor te stellen.

Sommige leden uwer Commissie waren voorstanders van een eenvoudigen terugkeer tot het gemeen recht. Zij riepen de meening in van den verslaggever der wet van 31 December 1936 in den Senaat, die, op grond van de verbetering in den economischen toestand, begin 1937, in zijn verslag schreef: «Bij het aanvaarden van het wetsvoorstel en van het verslag verklaart de Commissie uitdrukkelijk dat het wel verstaan is dat deze uitzonderingswetgeving definitief een einde zal nemen op 1 April 1938.»

De meerderheid der Commissie oordeelde deze zienswijze niet te kunnen volgen. Zij meent dat de algemeene zakengang, op dit oogenblik, niet beter is dan begin 1937. Zij acht het wetsvoorstel Baillon onvolledig en verkiest een maatregel voor te stellen, die breder en billijker is en meer werkelijk nut oplevert.

Zij wil het regime der wet van 31 December 1936 hernieuwen.

Deze oplossing werd ingegeven, zooals overigens ook de wet van 31 December 1936, door de bezorgdheid, het geval op zich zelf te zien onderzoeken, onder de beschutting der bestaande wetgeving.

De hoofdlijnen van dit voorstel zijn de volgende :

a) Verlenging met twee maanden van den bestaanden toestand, dus tot 1 Juni 1938;

b) Toelating aan den huurder zich tot den vrede-rechter te wenden, die, volgens de regels der billijkheid, de huurovereenkomsten mag herzien;

c) Toepassing van de rechterlijke uitspraak op de huurovereenkomsten die betrekking hebben op het tijdperk gaande van 1 Juni 1938 tot 1 Juni 1939.

* * *

Uw Commissie stelt dus voor eenvoudig den tekst der wet van 31 December 1936 te hernieuwen na natuurlijk zekere data te hebben gewijzigd.

De Verslaggever,
Edg. MAES.

De Voorzitter,
L. MUNDELEER.

TEKST DOOR DE COMMISSIE VOORGESTELD

Eerste artikel.

De verminderingen van den huurprijs van hoofdzakelijk voor handelsgebruik bestemde vaste goederen of gedeelten van vaste goederen die, na het inwerking treden van de wet van 5 Augustus 1933, gewijzigd en aangevuld, bij de Koninklijke besluiten n° 143 van 18 Maart 1935 en n° 249 van 9 Maart 1936 en bij de wet van 31 December 1936, werden toegestaan, hetzij door een rechtstreeksche overeenkomst tusschen de partijen, hetzij door verzoening vóór den vrede-rechter, hetzij door een vonnis, blijven hun volle uitwerking behouden tot 1 Juni 1938.

Art. 2.

De huurder of de onderhuurder van een hoofdzakelijk voor handelsgebruik bestemd vast goed of gedeelte van vast goed waarvan de huurovereenkomst, vóór 1 Januari 1934 werd afgesloten, verlengd, gewijzigd of zelfs, tegen andere voorwaarden, vernieuwd en die, bij toepassing van de bij artikel 1 bedoelde wet en Koninklijke besluiten, een vermindering van den huurprijs heeft bekomen, kan het behoud van die vermindering aanvragen.

De rechter doet uitspraak naar billijkheid; hij kan ofwel de vermindering behouden, ofwel den huurprijs aanpassen aan de huidige economische omstandigheden.

Art. 3.

De bij artikel 2 voorziene aanvraag moet, op straffe van niet ontvankelijkheid, worden ingediend binnen dertig dagen na het in werking treden van deze wet, overeenkomstig de voorwaarden en met inachtneming van de formaliteiten die voorzien zijn bij de wet van 5 Augustus 1933, gewijzigd en aangevuld bij de Koninklijke besluiten van 18 Maart 1935 en van 9 Maart 1936 en bij de wet van 31 December 1936.

Art. 4.

De beslissing van den rechter kan enkel toepasselijk

zijn op de huurovereenkomsten die betrekking hebben op het tijdperk gaande van 1 Juni 1938 tot 1 Juni 1939.

Art. 5.

Deze wet treedt in werking, op den dag van hare bekendmaking.

BALIELEVEN

VERBOND DER BELGISCHE ADVOCATEN

Het Verbond der Belgische Advocaten is door de Balie van Luxemburg uitgenoodigd om een dag in het Groot-Hertogdom door te brengen. Deze uitstap zal doorgaan op Zondag, 10 Juli aanstaande.

Een groot aantal leden van het Verbond zal voorzeker deze vriendelijke uitnoodiging van onze confraters van Luxemburg met genoegen aanvaarden

De gewone algemeene vergadering van het Verbond zal dit jaar doorgaan in den loop der maand Juni, te Audenarde en te Kortrijk. Nadere bijzonderheden worden eerstdaags bepaald.

Het bestuur van het Verbond legt de laatste hand aan het ontwerp van algemeen vergadering der jonge confraters van heel het land, waarop de hervorming van het stagereglement zal besproken worden. Er zullen twee algemeen vergaderingen belegd worden; een voor de Vlaamsche confraters, een ander voor de Franschsprekende advocaten. Wij hopen hieromtrent heel in 't kort wat meer te kunnen bekend maken.

TIJDSCHRIFTEN

NEDERLANDSCH JURISTENBLAD. — Nr 12. — 19 Maart 1938. — Prof. Mr. J. M. van Bemmelen : De strafwetgever tegenover de onwaarheid (1). — Mr. Th. W. Branbergen : Onbevoegd uitoefenen der Makelaardij.

JOURNAL DES TRIBUNAUX. — Nr 3527. — 20 Maart 1938. — Th. Braun : Le Code des Vacances.

DEUTSCHES RECHT. — Nr 5/6 — 15 Maart 1938. — Die Frau und Mutter im nationalsozialistischen Familienrecht, Eben-Servaes. — Die Frau im öffentlichen Leben, Dr. Eggener. — Die Industriearbeiterin im Recht, von Brünneck. — Die rechtliche Stellung der Bäuerin, Toni Walter. — Die Rechtsstellung der germanischen Frau, Dr. Ziehlke. — Das uneheliche Kind im germanischen Recht, Dr. Haackel. — Blutsverwandschaft und rechtliche Verwandschaft, Roquette. — Frauenarbeit und Geburtenfrage, Danzer.

De Vlijt, Nationalestr., 46, Antwerpen, A. Somville, best.